

Sosyalizme açılan
ileri demokratik
bir düzeni, devrim
yoluyla kurmak
için ileri! ★

İŞÇİNİN SESİ

TKP
KONFERANSI
ÖZEL SAYISI

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!

AVRUPA'DA 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ

Yıl: 4, Sayı: 64, 4 Mart 1977



TKP'NİN KONFERANSI KONYA'DA YAPILDI



TKP MERKEZ KOMİTESİ'NİN AÇIKLAMASI:

KONFERANS TKP'NİN GELİŞMESİNDE TARİHSEL BİR AŞAMA VE DÖNEMEÇTİR

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

Türkiye Komünist Partisi'nin Konferansı yapıldı.

Bu Konferans TKP'nin gelişmesinde tarihsel bir aşama ve dönemeçtir.

Konferans işbirlikçi burjuvazinin memleket ölçüsünde komünistlere, işçi sınıfına ve bütün ilerici güçlere karşı uyguladığı sert bir faşist terör ve derin gizlilik koşullarında düzenlendi. Konferans'ın hazırlıklarını MK'nin oluşturduğu özel bir komite yürüttü. Bütün parti örgütleri Konferans'ın hazırlanmasına aktif eylemlerle katıldı.

Konferans, işçi sınıfının emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşının sertleştiği, geniş emekçi yığınlarını kapladığı koşullarda hazırlandı, yapıldı. Bu hazırlık sırasında partinin Program ve Tüzüğü, stratejisi ve taktiği, politikası geniş emekçi yığınlarına daha büyük ölçüde ulaştırıldı. İdeolojik savaşa özel bir önem verildi. Böylece partinin gelişmesine geniş bir taban ve olanaklar hazırlandı.

Partimiz zor bir durumdan kurtuldu, dar boğazlardan geçti. Parti Leninci savaş yönüne oturdu. Bu silkinme ve kalkınma atılımına parti MK Politik Bürosu'nun 24 Mayıs 1973 oturumunda aldığı

kararlar yol açtı. Konferans bu tarihsel gerçeği saptadı.

Bu dönemde en önemlisi, partinin yeni Program ve Tüzüğü'nün hazırlanması, strateji ve taktiğinin çizilmesi, Program ve Tüzük tasarılarının hazırlanması için özel bir komisyon görevlendirildi. Bu tasarılar demokratik santralizm gereğince partinin bütün örgütlerine, üyelerine sunuldu. Gelen bütün öneri ve eleştiriler özel komisyonca incelendi, göz önünde tutuldu, elendi ve tasarıda gereken değişiklikler yapıldı. Böylece Program ve Tüzük parti örgütlerinin, üyelerinin kolektif bir ürünü oldu.

Program ve Tüzük tasarılarının onaylanması Konferans'ın gündemindeydi. Konferans'a katılanlar sürekli alkışlarla, oybirliği ile tasarıları onayladılar.

Konferans'ın gündeminde daha şunlar vardı: Parti Merkez Komitesi'nin raporu başta geliyordu. Parti çalışmalarını ve perspektifleri rapor da geniş ölçüde incelenmişti. Gündemde partinin platform ve tezleri yer alıyordu. Platform partinin izleyeceği politikayı çiziyordu. Gündem maddelerinden biri de parti politikasının, parti Merkez Komitesi'nin, Politik Bürosu'nun, Genel Sekreter'in o-

naylanmasıydı. Bütün bunlar oybirliği ile, alkışlarla onaylandı.

Konferans işçi sınıfının zın, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının başarıya ulaşması; hükümetin devrilmesi, anti-emperyalist demokratik bir hükümetin kurulması, büyük burjuvazinin, emperyalizmin egemenliğine son verilmesi, NATO'dan, emperyalist bloklardan çıkılması, topraklarımızdaki atom harmanlarının, saldırı üsle-

rinin kaldırılması, Kürt halkının ulusal haklarına kavuşması için işçi sınıfının hegemonyasında, bütün demokratik, anti-emperyalist güçler arasında eylem birliğinin, bağlaşıklığın kurulması gerektiğini bir daha vurguladı.

Konferans, proletarya emperyalizminin, dünya komünist ve işçi partileri birliğinin güçlenmesi yolunda parti yönetiminin tutumunu onayladı ve bu tutumun sürdürülmesini önerdi.

Konferans, anti-Marksist, anti-Leninist sapık akımlara özellikle Maoculuğa, anarşizm, Troçkizm karşı ideolojik ve örgütsel savaşın ayrı bir önem verdi.

Konferans partimizin bir başarısıdır. Bu, yeni yeni başarıların, Leninci birliğin daha da güçlenmesinin bir başlangıcıdır.

TKP MERKEZ KOMİTESİ

26 Subat 1977

YENİ AŞAMADA TKP

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

Devrimci eylemin görevlerini yerine getirmenin bugün en önemli koşulu TKP'nin daha da güçlenmesidir.

İşçi sınıfının sendikal alandaki birliği, politik savaştaki eylemselliği partinin Mayıs 1973 kararları ile başlayan atılımından ayrı düşünülemez. Gençliğin, öğretmenlerin, teknik elemanların, orta katmanlara bağlı öteki ögelerin, kadın ve barış hareketinin işçi sınıfı hareketi ile bağlaşma yoluna koyulması TKP'nin güçlenmesi süreci ile sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu süreci daha da ilerletmek, ayrıca işçi köylü bağlaşıklığına somut biçimler bulmak zorunludur. Ulusal burjuvazinin politik yalpalamalarını gidenmek ve onunla somut amaçlarda eylem birliği olanakları bulmak gerekir. Legal sosyalist akımı kalıcı eylem birliğine yöneltmek savaş borcumuzdur. Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşması ile ilgili görevleri çözmek sorunu vardır. Bütün bunlar TKP'nin daha da güçlenmesine bağlıdır. Nesnel koşullar, bu çok önemli sorunların çözülmesi bakımından olgunlaşmıştır. Ama nesnel koşullar kendiliğinden sonuç vermez. Şimdi gerekli olan, belirleyici olan öznel koşuldur. Daha da yığınsal, daha da güçlü bir TKP!

Dost da, düşman da TKP'nin büyük bir hızla güçlendiğini artık kabul ediyor. Nedir ki bu, partiyi boş bir övünce sürüklemiyor. Parti güçlendikçe, ilk atılım yıllarının sorun-

larını çözdükçe, çok daha karmaşık sorunlarla karşılaşılıyor. Girişkenlikle kolektif çalışmayı başlatmak, devrimci atılganlıkla disiplini birleştirmek gerekiyor.

Özellikle, bugünkü aşamada parti disiplininin daha da pekiştirilmesi sorunu büyük önem taşıyor. Bu önem parti sıralarının genç kadroların zenginleşmesi, buna karşılık politik ortamın ve görevlerin olağanüstü karmaşıklığı gibi nedenlerden ileri geliyor. Partinin politikasını sağlamadan uygulamak, parti tüzüğüne, üst organ kararlarına sınıksız bağlı olmak, partinin Leninci birliğini göz beğeni gibi korumak komünist olmanın temel koşuludur.

Parti kadrolarını her türlü burjuva, küçük burjuva ideolojik etkilerden, her boydan sapık akımın saldırılarından ve ters eğilimlerden korumak başlıca görev olarak belirleniyor. Bu ise, partinin ideolojik ve teorik çalışmalarını daha da hızlandırmakla, ortaya çıkan her yeni sorunun çözümünde geniş bir aydınlatma eylemi örgütlemekle başarılacaktır. Elbette bu, parti örgütlerini tartışma klübüne çevirmek anlamına gelmez.

Parti kadrolarını, faşist terörden korumak, saldırıları boşa çıkarmak da, tam zamanında ileriye atılmasını öğrenmek de bu aşamadaki başlıca sorunlar arasında geliyor. Bu ise, konspirasyonu güçlendirmek, legal ve illegal çalışmayı ustalıklarla birleştirmek ve her türlü savaş biçimlerine hazırlıklı olmayı gerektiriyor.

YIĞIN EYLEMİ

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

TKP'nin bir dizi MK bildirisinde, sözlü ve yazılı yayınlarında bir çağrı sürekli olarak yer alıyor. Bu, faşist tırmanışa karşı yığın eylemlerine girişilmesi çağrısıdır.

Bilimsel komünizm ışığında ve ülkemizin somut koşullarında birincil olan yığınsal eylemlerdir, parlamenter savaşın bunun yardımcıdır. Deneyler bu gerçeği yakın zamanlarda da (DGM savaşını gibi) kanıtlamıştır. Faşizme tırmanış ancak güçlü yığın hareketleri karşısında gerilemiştir. Bunda parlamento içi ilerici güçlerin rolü de yadsanamaz. Bugün de, faşist tırmanışı yalnız geriletmek için değil, daha da öte demokratik bir atılıma geçebilmek, hükümeti yıkabilmek, demokratik seçim hükümeti kurabilmek için de yığınsal eylemler temel savaşın biçimidir. Eylemin genellikle barışçıl biçimde yürüyebilmesi ve başarısı için parlamento içindeki ilerici güçlerin bu yığınsal eylemlere kesin olarak destek olmaları gerekir.

Böylesine önemli bir işlevi olan yığınsal eylem, herhangi bir gösteri ile karıştırılmamalıdır. Söz konusu edilen, bir örgütün kendi dayandığı yığını bir kararla eyleme yöneltmesi değildir. Söz konusu olan, bütün ülke ölçüsünde, bütün ezilen katmanların hoşnutsuzluğunu bir tek kanala akıtmaktır. Savaşın bugünkü biçimlerine hazır olan ne kadar güç varsa, tümünü eylem alanına çekmektedir. Böyle bir yığınsal eylem kuşkusuz, Le-

nin'in dediği gibi, ancak nesnel koşulları varsa, eylem birliği sağlanırsa ve yığınların nabzını elinde tutan parti, eylemin tam zamanında başarıyla seçilebilirse gerçekleşir.

Günümüzde yığınsal olmanın ölçüleri geçmişle kıyaslanamaz. Artık ne 27 Mayıs'ların öncesindeki gibi tek başına üniversite gençliğinin eylemleri, ne de 15-16 Haziran'ların salt proleter çıkışları günümüzün yığınsallık kavramını tam olarak karşılamıyor. Şimdi yığınsallığın niceliği değişiyor. Bütün ülke ölçüsünde gerçekleşecek eylemler milyonları kucaklayabiliyor. Yığınsallığın coğrafyasında değişiyor. Şimdi yalnız birkaç büyük il değil, tüm Anadolu eylem alanıdır. Yığınsallığın niteliği de, yani toplumsal ve politik bileşimi de değişiyor. Günümüzün eylemleri başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş ara katmanları kucaklıyor. Politik bakımdan ise, bu eylemlere başta komünistler olmak üzere, sosyalist, sosyal-demokrat, bütün yurtsever demokratik güçler katılıyor.

Bu ise eylemlerin son derece zengin biçimlere birinmesinin (genel grev, zincirleme gösteriler, fabrikaların devrimci yoldan savunulması) ve yine son derece zengin bir politik içerik kazanmasına olanak veriyor.

Bu nitelikleri taşımayan eylemler, günü - müzde asıl sonuç alıcısı olacak genel, yığınsal eylem düzeyinde sayılamaz. Partinin çağrısı nasıl olursa olsun, eylem değil, yığınsal eylemdir.

Konferansın ışınları

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

TKP'nin Konferans'ı tarihsel bir nitelik taşıyor. Bu, partinin savaş yaşamında yeni bir aşama, yeni bir açıdır. Bu Konferans hem partinin gelişmesine, hem işçi sınıfının, tüm halkımızın yazgısına, kurtuluş savaşına çözümleyici damgasını vuruyor.

Konferans memlekette sınıf savaşlarının sertleştiği işbirlikçi burjuvazinin ve gerici, faşist karması hükümetin kanla, silahla, kurşunla ilerici güçlere dolu dizgin saldırdığı bir dönemde toplandı. Jandarma, polis birlikleri, MİT, CIA ajanlarının, Maoculararın, komandoların ortalığa ölüm, korku, tedirginlik saldırdığı ağır bir terör havası içinde parti delegeleri yurdun her köşesinden, bütün TKP örgütlerinden biraraya geldiler.

Böylesi bir hava içinde, böylesi faşist biçimi yöntemlerin baskısı altında, yağdan kıl çeker gibi, gizli illegal, sayıca yitkin bir forum düzenlemek, hem partinin gücünü, hem örgütsel niteliğini ortaya koyuyor. Konferans'ın oluşturulması süreci, saat gibi işleyen bir plana dayanıyordu. Bu plan Leninci çelik disiplinle, özveriyle, bilinçlilikle uygulandı. TKP, bu forumda, göğüs kabartacak, yepyeni militan bir kadroyla boy gösterdi. Taptaze, atılgan ve özellikle son yıllar içinde belli bir savaş sınavı veren bir kuşak partinin yönetim basamaklarında, kumanda köprüsünde nöbete giriyor. Partinin yapısı, kadrolarının almasını, bileşimi sağlıklı bir gelişme gösteriyor. Parti fabrikalara, işyerlerine, proleter yataklarına giriyor.

Konferans'ın gündemi yüklüydü. Demokratik santralizm ilkesi, gizlilik koşullarının elverdiği ölçüde, düzenli işledi. Raportörler, konuşmacılar havada lâf etmedi. Eleştiriler, öneriler yapıcıydı, somuttu. Kararlar gür alkışlarla onaylandı. Partinin Leninci granit birliği, bütünlüğü görkemli bir anıt taşı gibi yük seldi.

Partimizin önünde çözümlenmesi zor sorunlar duruyor. Konferans bütün bu sorunların çözümlenmesinde kapıları açacak Marksçı-Leninici anahtarları da veriyor. Partinin Programı, savaş platformu, Konferans'ın Lenin'den esinlendiği, bu kaynaktan aldığı ışınlar savaş yolunu aydınlatıyor.

BURJUVA DEMOKRASİSİ, PARLAMENTARİZM VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜYLE İLGİLİ BAZI SORUNLAR

(Bu önemli yazıyı yer darlığı nedeniyle kısaltarak okurlarımıza sunuyoruz)

Bu yılın sonbaharında gerek bazı kapitalist ülkelerde, gerekse bazı sosyalist ülkelerde seçimler yapıldı. İsveç'te, Batı Almanya'da, Portekiz'de, Birleşik Amerika'da yapılan seçimler kapitalist toplum düzeninde demokrasinin, sosyal demokrasinin ve burjuva parlamentarizminin kapitalizmin çöküş aşamasındaki sosyal, politik bunalımlarını daha açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Yine bu yılın sonbaharında Türkiye'de de seçim «havasına» girildi. Demirel hükümeti ve onu oluşturan parti yöneticileri bir yandan ortalığa kan, terâr ve baskı saçarak, bir yandan da plânsız, kredisiz yatırımcılık oyunlarıyla halkın oyunu çelmek için tertiplere başladılar.

Bu bakımlardan gerek Türkiye, gerekse gelişmiş kapitalist ülkelerdeki egemenlik, demokrasi, parlamentarizm sorunlarıyla proletarya diktatörlüğü sorununa bir daha eğilmek zorunlu hale gelmiştir.

Hemen şunu belirtelim ki, kapitalist düzendeki seçimlerde halkın, emekçi yığınların gerçek iradesi yansımaz. Burjuvazi elinde tuttuğu yığınsal propoganda, ideolojik etkileme araçlarıyla, din kurumu ile, dalaylı dolaysız baskılarla egemen olduğu devlet organlarını kullanarak seçimlerde halkın iradesinin önemli bir kısmını kendi egemenliğini sağlayacak bir biçimde biçimlendiriyor. Bu durumda kapitalist toplumda sayısal bakımdan önemli bir yer tutan küçük burjuvazinin tekeli burjuvaziyle objektif çıkar çatışmalarına rağmen genellikle kapitalist düzenden yana tutumu da önemli bir rol oynamaktadır. Kapitalist düzende bu egemenlik, sermayeci sınıfın doydattığı sömürü düzeninin sürüp gitmesini sağlamak için başta gelen araçtır. Yani «burjuva demokrasisi» diye adlandırılan yöntemin başlıca ve değişmez amacı budur.

Bu durum da, halk yığınlarının kendilerinin olması gereken devleti ele geçirmeleri, onu kendi sınıfsal çıkarlarına göre yeni baştan kurmaları ve onu emekçi halkın, işçi sınıfının sınıfsal egemenliğini sürdürmek, burjuvazinin kapitalist düzeni tekrar dayatmak çobalarını, darbelelerini önlemek için kullanmaları sorununu ön plana alıyor. İşçi sınıfı, emekçi yığınlarıyla birlikte devleti sömürücü sınıfın elinden olmak, onu emekçi halkın egemenliğini kurmak için kullanmak zorundadır. Bu eylem sömürüden kurtuluşun, kapitalizmden sosyalizme geçişin başlıca şartıdır.

KAPİTALİZMDEN SOSYALİZME GEÇİŞTE İLERİ DEMOKRASİ AŞAMASI

Bu konuda TKP programının ortaya koyduğu bir sorun vardır. Bilindiği gibi, TKP programında kapitalizmden sosyalizme geçiş aşamalı olarak ele alınmıştır. Bugünkü büyük burjuvazi, toprak beyleri, emperyalizmin egemenliğini yıkmak, onların iktidarlarını ortadan kaldırmak ve bütün demokratik, yurtsever, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliğiyle ileri demokratik bir düzeni kurmak sosyalizme geçişin ilk aşamasıdır. Bu aşamada bazı tereddütler uyandıran sorun şudur: ileri demokraside devlet mekanizması hangi güçlerin elinde olacaktır? Sosyalizme geçerken, işçi sınıfı diktatörlüğü kurulurken, yani burjuvazinin devlet mekanizması tamamen ortodan kaldırılıp, işçi sınıfının, emekçi yığınların devleti kurarken bu geçiş nasıl sağlanacaktır? İleri demokrasi aşamasının devleti zorla mı, yoksa gelişme yoluyla mı ortodan kaldırılacaktır?

Bu sorunların kilit noktası şurada toplanıyor: ileri demokrasi aşamasında egemenliğin önemli bir kısmı işçi sınıfının, emekçi halkın ve onları temsil eden sınıfsal sendikaların ve kuruluşların elinde almalıdır. Burjuvazinin yekpare egemenliğine son verilmelidir. Bu egemenliğe ancak burjuvazinin ilerici, yurtsever, anti-emperyalist kolunun katılması sağlanmalıdır. İleri demokrasi aşamasından anlaşılacak budur.

Bu yapılmadığı takdirde, egemenliğin ilerici de olsa, yalnız burjuvazinin elinde kalması sosyalizme geçiş yollarını kesinlikle kapatır, burjuvazinin içinden çıkacak işbirlikçilerin yeniden tekelleşmesine, emperyalizmle boğlanmasına, yani toplum düzenini kapitalizm aşamasında tutmasına neden olur. Bundan ötürü sosyalizme geçebilmenin tek ve başlıca şartı, ileri demokrasi aşamasında egemenliğin önemli bir kısmının işçi sınıfının ve emekçilerin elinde olmasıdır. Bu koşullarda sosyalizme geçişin kesin şartı olan işçi sınıfının ve emekçi halkın tam egemenliğini kurmak, proletarya diktatörlüğüne geçmek için ille de zor kullanmak zarurluğu doğmayacaktır. Küba, ileri demokrasi aşamasından proletarya diktatörlüğüne bir gelişmeyle geçmenin tipik örneğidir.

.....

ZOR KULLANIM

Devletin, onu oluşturan halk ve emekçi tabanına uygun ilerici, demokratik, sosyalist niteliği ancak bu gibi bir gelişmeyle sağlanır. TKP, programında bu gelişmeye büyük bir önem verilmiştir. Fakat bu süreci sağlamak hiç de kolay olmayacaktır. Burjuvazinin egemenlikten, sömürü düzeninden kendi arzusuyla vazgeçtiği görülmemiştir. Tarihte böyle bir örnek

yoktur. Kapitalist düzende devleti elde tutan, ana egemen alan sömürücü sınıf ve zümreler, sert ve hattâ kanlı bir sınıf savaşı sonucunda iktidarı elden kaçırdıktan sonra bile, egemen oldukları devlet organlarına dayanarak işçi sınıfının, emekçi halkın iktidarına karşı kaybettikleri mevzileri tekrar elde etmek alanlarını buluyorlar. 1919'da Almanya'da, Macaristan'da, 1936-1939 yılları arasında İspanya'da ve 1973'te Şili'de, son zamanlarda kısmen Portekiz'de olduğu gibi . . .

SOSYAL DEMOKRASİ

İşçi sınıfının ileri demokrasi aşamasında egemenliğin önemli bir kısmını ele almasında hiç de küçümsenmeyecek bazı zorluklar vardır. Bu zorluklar, sosyal-demokrasiden, reformcu küçük burjuva sosyalizminden geliyor. Bu durum yalnız Türkiye için değil, bütün Avrupa kapitalist ülkeleri için geçerlidir. Avrupa kapitalist ülkelerinde sosyal demokrat ve sosyalist partiler kapitalist düzenle bütünleşmişlerdir. Kapitalist düzeni bazı reformlarla sürdürmeyi stratejik hedef olarak kabul etmişlerdir. Fakat bir yandan da bu partilerin işçi sınıfının bir kısmını etki altında tuttukları da bir gerçektir. Sosyal demokrat ve sosyalist partiler kapitalist düzenle öylesine bütünleşmişlerdir ki, bu partilerin oluşturduğu Sosyalist Enternasyonal uluslararası gericiğin, emperyalizmin kapitalist ülkelerde işçi hareketini reformist hedeflere, burjuva parlamentarizmine yönelmek politikasının başlıca araçlarından biri haline gelmiştir. Batı Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin başkanı Willi Brandt'ın, Fransız Sosyalist Partisi yöneticilerinin, Mitterand ve arkadaşlarının, İsveç sosyal demokratlarının, Olaf Palme'nin, İngiliz İşçi Partisi ileri gelenlerinin yönetiminde olan İkinci Enternasyonal, Portekiz'de 25 Nisan devriminin sosyalist bir devrime dönüşmesini engellemek, kapitalist düzeni dayatmak, tarım reformu dahil bazı reformları ters-yüz çevirmek için Portekiz Sosyalist Partisi yöneticilerine, gericiilere ellerinden gelen yardımları yaptılar. Anti-komünizmi körükliyerek Portekiz burjuvazisine ve Portekiz'de devrim hareketini baltolamak isteyen, tekellerin egemenliğini ayakta tutmak hedefini güden emperyalizme büyük hizmetlerde bulundular. Kasım ayının sonlarında Cenevre'de yapılan Sosyalist Enternasyonal'ın XIII. Kongresinde alınan kararlar kapitalist ülkelerde işçi sınıfının egemenliğinin kurulması yönünde değildir. Bu kararların esas niteliği anti-komünizm olduğundan işçi sınıfını bölmek, parçalamak ve kapitalist düzende zayıf düşürmek, burjuvazinin egemenliğini sürdürmek hedefine yöneliktir.

Bu koşullarda işçi sınıfının birliğini kurmak yönünde kapitalist ülkeler komünist partilerinin doha büyük zorluklarla karşılaşacağından şüphe etmemek gerekmektedir. Komünist partileri ancak güçlendikleri, ülkelerinin politik, sosyal, ekonomik olanlarda etkenliklerini arttırdıkları oranda sağcı sosyal demokratların bütün çobalarına rağmen bu birliği kurmayı başaracaklardır. Çünkü özellikle bilimsel-teknik devrim aşamasında, sömürü düzeninin işçi sınıfının yalnız fiziksel değil, aynı zamanda entelektüel olanaklarını da sömürmeye yöneldiğinden, sömürü daha geniş ölçülere ulaştığından ve sosyal demokrasiye bağlı işçiler de bu sömürü düzeninin dışında kolmadıklarından işçi sınıfının birliğinin kurulması şartları objektif bir yasallık olarak belirlemektedir.

OPORTÜNİZME DİKKAT

Avrupa kapitalist ülkelerinde bazı komünist partilerinin seçimlerde fazla oy kazanmak, daha geniş emekçi yığınlarını kapsamak maksadıyla ve «seçimlerle iktidara gelmek» perspektifiyle Marksizmin ve Leninizmin bozu eses ilkelerini, bu orada proletarya diktatörlüğünü programlarından çıkarmak gibi tedbirleri umut edilen sonuçları vermedi. Yıkımın, enflasyonun, pahalılığın, iflâsın çok daha belirgin olduğu İtalya'da, İtalyan Komünist Partisi hariç, Avrupa kapitalist ülkelerindeki komünist partileri seçimlerde az veya çok kuyuplularo uğradılar. Bunun nedeni açıktır. Komünist partileri Marksçı-Leninci ilkelere sırt çevirdikçe, sosyalist partilerle aralarındaki kesin ayrılma hattı da bulanıyor, dumanlanıyor. İşçi sınıfının bir kısmı, genellikle emekçiler sosyalist ve komünist partilerine oy vermekte herhangi bir fark görmüyorlar. Ayrıca komünist partilerinin, proletarya diktatörlüğü gibi Marksçı-Leninci temel bir ilkeye sırt çevirme olayı yıllarca bu ilkeye saldırmış olan ve onu şiddetle reddeden oportünist sosyalistleri sınıfsal bilinci gereği kadar olgunlaşmamış emekçilerin gözünde «hoklu» çıkıyor. Sosyalist yöneticilerin oportünizminden çıkarak oylarını komünist partisinin yararına kullanan önemli bir seçmen yığını da yeniden sosyalist partilere oy vermekte bir sakınca görmüyor. Sosyalist yöneticiler komünist partilerinin kendilerine yaklaşımlarını memnurlukla karşılıyor ve bunu teşvik edici bir tovir tokınıyorlar. Görüyorlar ki, komünist partileri yöneticileri kendi oportünist hatlarına yaklaştıkça zayıflıyor ve eriyor ve bu durumdan kendileri yararlanıyorlar.

Bu olaylar oportünizmin, Marksçı-Leninci ilkelere sırt çevirmenin seçim plânında bile verimli olmadığını, komünist partilerinin, dolayısıyla işçi sınıfının birliğini kurma olanaklarının da zayıfladığını gösteriyor.

Demek oluyor ki, kapitalist ülkelerdeki komünist partileri için tek çıkar yol Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine bağlı kalmak, oportünizmin her türüne karşı savaşmak, proletarya enternasyonalizmini, proletarya diktatörlüğünü zedeleyecek en ufak bir sapmadan bile geri durmak, kapitalist ülkelerdeki devrim hareketini geliştirmenin başlıca şartı olarak beliriyor.

TKP, ideolojik ve örgütsel bakımdan savaşımın başını çekiyor

İ.Bilen'in Yunanistan Komünist Partisi MK organı "Rizospastis" gazetesini Zürih muhabirine verdiği demeç:



★ TKP GENEL SEKRETERİ İ.BİLEN ★

Rizospastis: Türkiye'deki son durum nedir, politik gelişmeler nasıldır?

İ. Bilen: Memlekette çok yönlü bir bunalım derinleşiyor. Bu bunalım ekonomik, sosyal ve politik alanda kendini gösteriyor.

Gerici egemen çevreler ve onların çatıştığı gerici-faşist koalisyon hükümeti bu bunalımın içinden sert bir terör ve faşizme tırmanma yöntemleriyle çıkmak çabasındadır. Terör en başta işçi sınıfına, ilerici yurtsever güçlere yöneliktir.

Buna karşı işçi sınıfının öncülüğünde bütün ulusal, demokratik güçler emperyalizme, NATO'ya, yerli işbirlikçilerine, büyük sermayeye ve top rak ağalarına karşı sınıfsal ulusal bir kurtuluş savaşı yürütüyorlar.

Rizospastis: Bu aşamada partinizin durumu, konumu ve tutumu nedir?

İ. Bilen: Partimiz, TKP, gerek ideolojik ve gerekse örgütsel bakımdan bu sınıfsal ve ulusal savaşımın başını çekiyor. Partimizin stratejisi ve taktiği memleketi emperyalizmin, işbirlikçilerinin egemenliğinden kurtarmaya, ileri demokratik bir düzen yaratmaya yöneliktir. Bu amaçla, partinin önünde duran görev, bütün demokratik, ilerici, yurtsever güçleri biraraya getirmek, ulusal demokratik cepheye birleştirmektir.

Bunlar, partimizin son Konferansı'nda bütün yönleriyle işlendi, Konferans bu amaca ulaşmak için kesin kararlar aldı.

Rizospastis: Anlaşıldığına göre, partinizin yeni bir Konferansı yapılmıştır. Bu Konferans'ın yapıldığı yer ve ayrıntıları üzerinde bize bilgi verebilir misiniz?

İ. Bilen: Partimizin Konferansı 1 Anadolu'nun göbeğinde, Konya ilinde yapıldı. Bütün parti örgütleri, küçük gereğince Konferans'a katıldı. Konferansımız, büyük bir başarıyla sonuçlandı. Partimizin Leninci birliği daha da pekişti. Delegeler parti MK'nın raporunu, platformunu ve bütün belgelerini tartıştılar ve alkışlarla onayladılar. Partinin yeni Program ve Tüzüğü'nü, MK'nın politikasını ve çalışmalarını oy-

birliğiyle onayladılar. Konferans MK'ni, Politik Bürosu nu ve Genel Sekreteri yine oybirliği ile onayladı.

Konferansın özelliklerinden biri de partimizin proletarya enternasyonalizmine bağlılığını bir daha ve açıkça belirtmesidir.

Konferans dünya komünist ve işçi hareketinin birliğinin Marksçı-Leninici ilkeler temelinde güçlendirilmesi için partimizin elinden gelen çabayı harcamasını görev olarak belirledi.

Rizospastis: Yanıtlarınıza çok teşekkür ederiz, savaşınızda size yeni başarılar dileriz.

İ. Bilen: Biz de Yunanistan Komünist Partisi'ne geçen savaşında başarılar dileriz.

TKP'NİN KONFERANSINI SAYGIYLA SELÂMLIYORUZ

YAYIN İŞÇİLERİ

27 şubat 1977, pazar. Gün yine "Kavga Sesleri" ile başladı. Bu kez sesler daha gür, gün daha aydınlı idi. "Konferansın ışınları" boydan boya remayı sardı. Yürek atışları yükselen kavga seslerine vardı.

TKP'nin Sesi Radyosu, yayına, TKP MK'nın 26 şubat tarihli "Açıklama"larıyla başladı. "Türkiye Komünist Partisi'nin Konferansı yapıldı. Bu Konferans, TKP'nin gelişmesinde tarihsel bir aşama ve dönemeçtir." diye açıkladı. Bu yayınlara sadece yeni bir gün değil, yüksek bir savaş aşaması başladı. Yeni aşama Türkiye işçi sınıfına, emekçilerine kutlu olsun.

Konferans haberi şimşek gibi yayıldı. İşçilere, emekçilere bir kıvanç ve coşku kaynağı, bayram oldu. Haber haykırılan belgilerden, marşlarla, halaylarla karşılandı. Büyük Ekim Devrimi'nin doğrudan etkisi altında ve kurtuluş savaşının ateşleri içinde TKP'yi doğuran Anadolu, bu genç ama deneyimli yiğidi için yine çalkandı. Faşist tiranlığın demir ökçeleri altında zorlu günler yaşayan çilekes Anadolu kızıl bayrak olup dalgalandı.

Konferans haberi yurt dışındaki işçi ve emekçilerimiz arasında da büyük coşkuyla, ateşle, hasretle karşılandı. Gurbet ellerinde işçilerimiz, gençlerimiz şimdiye dek yurttan böylesi umutlu, böylesi güzel haber almamışlardı. Sevindiler, coştular, toplastılar. Sesleri kilometreleri aştı, memleketin kavga seslerine ulaştı.

26-27 şubat TTB'in Bölgesel Eğitim Çalışması vardı. İngiltere'nin her köşesinden ilerici işçiler, öğrenciler 2 günlüğüne Londra'da toplanmışlardı. Konu her zamanki gibi Türkiye idi. Seminer canlı geçiyor, boş lafazanlık değil, memleketteki savaşıma ideolojik hazırlık oluyordu. Konferans haberi böyle bir çalışmaya içine geldi.

Pazar sabahı haber duyulmuş, gözler parıl parıldı. Günün tarihselliğinin bilincinde, herkes onu düşünüyor, onu konuşuyordu. Konferans salonu doldu. TKP'nin Sesi Radyosu'nun okuduğu Açıklama kürsiden bir kez daha duyuruldu. Ve bu duyuruyla birlikte, şiddetli bir güreleme yükseldi. "Yaşasın TKP", "Yaşasın Bilen Yıldız" sesleri ortalığı sardı. Yumruklar dikildi. Yüzler güleç ve ciddi. Ardından "Türkiye İşçi Sınıfına Selam!"

Konferans'ın, TKP'nin 24 Mayıs 1973 ile başlayan atılım süreci içinde yeni bir aşamayı başlattığı, bu yeni aşamanın Türkiye'yi devrime daha da yaklaştırdığı vurgulandı. Türkiye devrim hareketinin kopmaz parçası TTB'in, bundan böyle eylemlerini yeni aşamaya yarasır düzeyde, daha da militanca sürdüreceğine and içildi.

Konferans, dostlara yeni bir coşku ve kıvanç kaynağı olurken, düşmanlara korku saldı. Gizli çalışmalar zorunda bırakılan TKP'nin artık elle tutulur, gözle görülür somut güçleniş uzun bir süreçtir kimilerine kabus oluyordu. Konferansın hem de ta Anadolu'nun göbeğinde yapıldığı haberi ise uykuları hepten kaçırıldı. Konya'da hükümet yetkilileri "durumun incelendiğini" belirtmişler! İnceleyin baylar! TKP'nin gelişmesi, "incelemelerinizden" bahmaysız, size karşı gerçekleştireceklerdir. "TKP yürüttüğü savaşım sonucunda, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine yüz çevirmeden legale çıkacaktır."!

TKP'nin hızlı gelişmesi, oportünistlerin de rahatını kaçırıyor. Konferansın TKP'nin Sesi Radyosuna açıklandığı gün TTB yöneticileri için kabus oldu. "Yurt dışındakilerin, yurda dönerek siyasal çalışmaya başlayabilmeleri" (!) gibi cümleleri kurultaylarında sıralayarak TKP'yi "mülteci grubu" olarak göstermeye çalışılan pasifist oportünistler neye uğradıklarını şaşırıyorlar.

Bir kez, TKP memlekette işçi yataklarında, köy ocaklarında, okullarda, işyerlerinde yükseliyor. Oportünistler bunu göremiyorlarsa, kendileri ancak küçük burjuva kulislerinde olabildikleri içindir. İkincisi, başlayacak olan değil, 57 yıldır en zor koşullarda süregelen, Mayıs 1973'den bu yana ise sahlanan bir siyasal "çalışma" vardır. Üçüncüsü, anti-komünist edalarla demokratik savaşım birarada yürümez. "TKP'ye özgürlük" belgisi yığınları çoktan sardı. Ya bu yığınsal demokratik savaşıma namusluca katılmak bükemediğin bileği öpüp başına koymak, ya anti-komünizm, jurnalcilik. Almasıklar bunlardır.

TTB'in yaptığı yurt içi-yurt dışı "ayrımalarına", "Sirkeci'ye gelen tren" "esprilerine" gelince. Bu ayrımları, bu tir "tren" esprilerini 1917 öncesinde Lenin'e karşı da yapanlar olmuştu. Bu oportünistler tarihin ancak kara sayfalarında yer alabildiler. Asıl sorun, bir siyasal hareketin doğru devrimci ray üzerinde yürütülmesinde yükselmesi, devrime yönelmesidir. Bu doğru siyasal hareketin içinde, yanında militanca devrimci eylem sürdürebilmektir. Bize öyle gelir ki, TTB yöneticileri devrimi, o zaman devrimci ellerde olacak TRT'den öğrenecekler! TKP'nin Anadolu'nun göbeğinde, Konya'da yapılan tarihsel Konferansı onlara ders olsun.

HALKIN ULUSAL, DEMOKRATİK CEPHESİ, İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİNİN GERİCİ-FASİST CEPHESİNİ ALTEDECEKTİR!

İDEOLOJİK SAVAŞIM

(AĞUSTOS MART 1977 SAYISINDAN)

Sosyal, politik düzenleri birbirinden ayıran ülkelerin barış içinde yanyana yaşamalarının insanlığın yararına olduğu bir gerçektir. Olaylar bunu doğruladı. Ama barışın, güvenliğin güçlendiği bir sırada kapitalizmle sosyalizm arasındaki ideolojik savaşımın yoğunlaştığı da ortadadır.

Kapitalist ülkelerin ideologları, politikacıları, Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı ideolojik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Onlar, sosyalist ülkelere karşı açtıkları ideolojik kavgayı, kendi ülkelerindeki sınıf savaşımına aktarmak ve işçi sınıfının kurtuluş savaşımını bu yönden de vurmak için büyük çaba harcıyorlar. Batı Avrupa komünist partilerinden bazı ideologların benimsediği seçimcilik, parlamentoculuk, bunların Marksizm-Leninizm ilkelerinden sapmaları, demokrasi ve özgürlük kavramlarının sınıfsal içeriğini boşaltmaları, onları kaçınılmaz olarak burjuvazinin sosyalist ülkelere karşı ideolojik savaşımının paleline getirdi.

Örneğin, Fransa'da Elleinstein bu tip ideologlardan biridir. Yanıtlarında Marksist-Leninist teoriyi, sınıf savaşımını önemli ölçüde yadsıyor. Sürekli olarak Sovyetler Birliği'ne karşı en gerici, en sömürücü çevrelerin ideolojik savaşımında kullandıkları sözleri yineliyor.

Sovyetler Birliği'nde sosyalist demokrasi canlı bir biçimde yaşamakta ve gelişmektedir. Sovyetler Birliği, emekçilerin özünü yücelten, hak eşitliğine tam olarak kavuşmuş bir ülkedir.

Kapitalist ülkelerde geniş emekçi yığınları devlet yaşamının dışında kalmaktadırlar. Devlet politikası gibi, ekonomik planlar hakkında da fikirleri alınmamaktadır. Sosyalist demokrasiyle burjuva demokrasisi arasındaki temel fark,

birincisinde egemenliğin çoğunluğun, yani proletaryanın, ikincisinde ise azınlığın, burjuvazinin elinde olmasıdır. Burjuvazinin amacı, bu ana farkı gizlemek, sosyalist demokrasiyi kapitalist ülkelerdeki emekçi yığınlarına anti-demokratikmiş göstererek sınıf savaşımında üstünlük kazanmaktır.

Maocular, "barış içinde yanyana yaşama politikası burjuvazi ile, kapitalist düzenle barışma politikasıdır" diyorlar. Oysa, barış içinde yanyana yaşama koşullarında, sosyalizmle kapitalizm arasındaki ideolojik savaşım daha da yoğunlaşıyor. Ne var ki, sahte devrimcilik sloganlarıyla ortaya çıkan Maocular, tekelci kapitalizmle barışmış ve kendilerini kapitalizmle sınıf savaşımını durdurmuşlardır. Burjuvazi de Pekin yöneticilerine Maoculara saldırmıyor.

Gerçek budur. İdeolojik savaş her alanda böylesine gidiyor.



MARKSİZM-LENİNİZM VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİNİN SÖZCÜLERİNE KARŞI SAVAŞ :

İŞÇİNİN SESİ

İŞÇİNİN SESİ 15 Günlük İşçi Gazetesi SAHİBİ İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ YAZISMA ADRESİ 56 Mansfield Rd., ILFORD, ESSEX, ENGLAND MASRAFI: 10p. Yıllık Abone 4£ (sterlin). (Almanya için 40 DM) BASKI: Anvil Printers Limited